

Казки про тварин

Цапова хата

Цапова хата

Як жив собі чоловік і жінка. У їх були, цап і баран, і кабан, і півень, і селезень, і гусак — усього потроху. Потім, значить, той чоловік і жінка померли, осталась сама скотина. Поки жили-жили, поки й хату розвалили,— ту, що дід покинув. Розвалили, розтягли і пішли, хто куди влучив. Це діло ішло до літа. А як стало вже холодно, от тоді вже цап пішов до кабана.

— Кабан, брате! Давай хату строїть, бо буде зима, так пропадем.

А кабан каже.

— Я в листя вриюсь, то мені й тепло буде! Не треба хати.

Тоді він пішов до барана.

— Баран, брате! Давай хату строїть, бо буде зима, так пропадем.

А баран каже.

— Я одну шкуру простелю, другою вкриюсь, та й тепло буде! Не треба хати.

Тоді він пішов до гусака.

— Гусак, брате! Давай хату строїть, бо буде зима, так пропадем.

А гусак каже.

— Мені не треба. Я одно крило простелю, одним укриюся та й перезимую. Не треба.

Потім пішов до півня, а він каже.

— Я з тії деревини та на ту літатиму та й нагріюсь, не треба мені хати.

Пішов до селезня.

— Селезню брате! Давай хату строїть, бо буде зима, так пропадем.

А селезень каже.

— Я з тії криниці та в другу поплаваю-поплаваю, та й тепло буде.

Ну, тоді цап походив по всіх — ніхто не хоче, давай сам хату строїть. Построїв хату, поставив піч і живе. Почав жить у хаті. Стало холодно, зима кужелить таке! Він сидить же в хаті, а ті гибнуть надворі. От найперідь приходе кабан.

— Ой,— каже,— цапе-брате, пусти в хату, пропаду!

А цап каже.

— Не хотів хати строїть, то пропадай там! Не пущу.

А кабан каже так.

— Все рівно, як ти мене не пустиш, то все рівно буду рить, розтягать усячину, то й ти пропадеш, і я пропаду.

Пішов він одчинив.

— Іди лягай під припічком.

Вже кабан уклався й лежить під припічком. А сам на печі. Коли приходе баран.

— Цапе-брате, пусти в хату, пропаду!

А цап відповіда.

— Не хотів хати строїть, пропадай там!

А баран каже, що «як ти мене не пустиш, то я як розженусь та як грюкну в двері, так і виб'ю! І ти пропадеш, і я пропаду». Треба впускати. Упустив, каже:

— Лягай під лавою.

Ось іде гусак.

— Цапе-брате, пусти в хату! Пропаду!

А цап каже.

— Я ж тобі казав, а ти не схотів хати строїть! Пропадай! Мені нема діла, що ти пропадеш.

А гусак цей каже.

— Ну то добре! Не впускаеш?! А я по соломині розтягну всю покрівлю, і ти змерзнеш, і я.

Одчинив і тому.

— Іди сідай на полу.

Коли ось іде селезень.

— Так-так! Так-так! Цапе-брате, пусти в хату. Пропаду!

— Пропадай! Не хотів хати строїть.

— Ну, я буду все твоє добро нівечить, і ти пропадеш, і я пропаду.

Усі його лякають. Волів і його пустить.

— Ти сідай на лаві.

Потім іде півень.

— Куд-ку-да! Куд-ку-да! Цапе-брате, пусти в хату! Пропаду!

— Е, ні, півнику! Пропадай! Не хотів хати строїть. Політай з дерева на дерево та й нагрієшся.

А півень каже.

— Я як розженусь літатъ, так усі вікна поб'ю, і ти пропадеш, і я пропаду.

Ну, впустив і того.

— Сідай аж на жердці.

Значить, зібрались усі і живуть. Топлять і все роблять гуртом. А вовки почули, що там багато пожитку. Один і каже.

— Я, братця, знаю м'яса!

— Ну, як знаєш — ходім!

Пішло туди штук зо три, а мо' й з чотири. Прийшли, прогребли дірку під хатою, і вліз туди один.

Так вони як захватили того вовка! Кабан попав за вуха, баран як розженеться та б'є з розгону, гусак крилами лупить. Ті втрюх б'ють, а селезень сидить та.

— Так-так! Так-так!

А півень сидить на жердці та.

— Куд-ку-да! Куд-ку-да! Бийте, бийте та й подайте сюда!

Ті вовки, що були коло хати, то ноги на плечі та й повтікали, а того тобто вбили. А самі живуть, хліб жуять, постолом гроші возять, і оце й казка уся.